

Miste 2013: de eerste zondag door jeugdige, Vlaamse ogen

Stijn Everaert¹

Zaterdag 7 september 2013

Terwijl die ochtend het startschot werd gegeven voor dé actie van het jaar van de WTKG, de langverwachte graafactie in het Langhiaan van Miste, was de auteur in de verste verte niet in Miste te bekennen. Neen, de auteur bevond zich zowaar in Kallo, op 234 kilometer afstand van het gegraven gat bij boer Brethouwer. De Deurganckdoksluis deed immers die dag zijn deuren open voor de Belgische Raad voor Aardwetenschappen. Toen mijn ouders me de keuze lieten tussen Miste of Kallo, was de keuze snel gemaakt. Nou ja, keuze... Ik koos ze gewoon allebei. Dubbel plezier naar mijn mening. Na een lange dag hard werken, kwam ik uitgeput thuis met een kleine collectie haaiantanden rijker uit het basisgrind van het Pliocene. Daar wachtte mijn vader reeds, om na het avondeten de verre tocht naar het land van onze noorderburen aan te vatten. Hoewel, Nederland, is dat voor een Vlaming niet altijd een heel klein beetje thuiskomen? Vol goede moed reden wij dus de nacht in, hoe dieper Nederland in, hoe donkerder. Doodmoe kwamen we om elf uur 's avonds aan bij het hotel te Winterswijk. Het enige wat we nog konden verlangen was vlug in slaap te vallen. Maar eerst, zoals het jongeren als ik betaamt, Facebook nog eens checken. En ja hoor, daar kwamen de eerste foto's van de Miste-vondsten van die dag voorbij. Geheel opgewekt en blakend van enthousiasme, was de zin in slaap met de noorderzon verdwenen. Wat zou de dag erna brengen? Het zag er veelbelovend uit.

Zondag 8 september 2013

Op een schandelijk vroeg uur, dat echter wel verantwoord is voor wie fossielen wenst te vinden, word ik wakker. Maar niet van mijn wekker, die vijf minuten later rinkelt. Neen, van de regen die in alle hevigheid tegen het raam slaat. De hemelsluizen stonden open boven regio Winterswijk. Maar als je 281 kilometer van huis bent, moet je die regen er dan maar bij nemen. Wanneer we willen ontbijten, komen we bekend volk tegen. Zijn dat niet Bram en Trudy Langeveld? Dat was nog eens een gezellig ontbijt, zo onder WTKG'ers. Maar we kunnen niet blijven bijpraten, er moet immers ook nog gezocht worden.

Aangekomen op de weide van Boerderij Brethouwer, wenkt een man in oranje fluo-vest ons reeds toe. Ronald Pouwer kon zich allicht een fijner oord bedenken om te vertoeven, dan de hele tijd in de stortregen op de parking te moeten staan. Dit alles uiteraard voor het goede doel, de WTKG. Maar dan ging het echt van start, met in de kruiwagen, spades, zeven, kuipen en emmers geladen, op weg naar de bergen vers mioceen zand. De meest prachtige schelpen lachten ons reeds toe, schoon gewassen door de regen.

Het vullen van de kruiwagen met sediment was een zwaar en vuil karwei, het regenwater had het kleiige zand tot een plakken loodzware massa omgevormd. Maar de zware

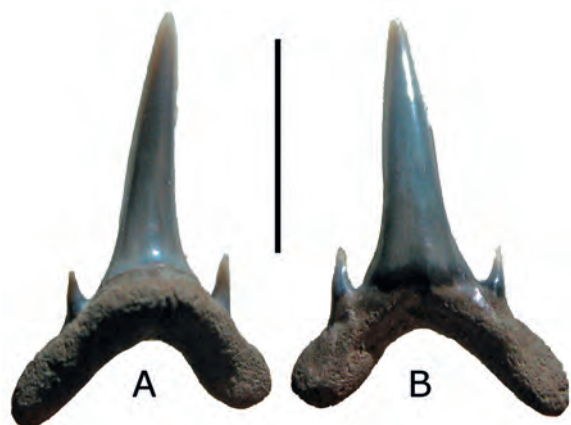
arbeid was snel vergeten, zodra het sediment uitgespoeld was in het water van het beekje en de fossielen in je zeef lagen (fig. 1). De sterke verhalen die ik hoorde over Miste, bleken niet aangedikt. De soortenrijkdom van deze prachtige fauna, overtrof al mijn verwachtingen.

Het eerste halve emmertje residu was een feit, of mijn goede zoekmaat Djordy Rondelez kwam aangelopen. Deze sympathieke West-Vlaming, was er op de Deurganckdoksluis ook al bij. Hij en zijn ouders waren echter niet de avond voorheen naar Miste gereden, maar hebben het in de vroege uurtjes gedaan. Het was een fijn weerzien. Ondertussen was het opgehouden met regenen, en was het al best druk. Ook mijn geliefde haaien lieten van zich horen, af en toe dook er een prachtig tandje op van *Carcharias gustrowensis* in de zeef.

Het was een gezellige boel, iedereen vond wel wat. Kreten van verbazing weerklonken aan de beek. Benieuwd ging ik toch maar een kijkje nemen. En ja hoor, daar had iemand een prachtige, vrij grote, anterior tand van een *Carcharodon hastalis* in de zeef liggen. Gesterkt door het mo-

bekken. Graag wil ik langs deze weg Peter van der Donck nog bedanken voor de mooie *Chicoreus aquitanicus* die hij me gaf. En hoewel het ondertussen al twee jaar geleden is, Miste blijft aangenaam verrassen. Zo kreeg ik enkele weken geleden toch nog een mooie troostprijs, voor die grote *hastalis* die ik niet gevonden had. Tussen de *Carcharias gustrowensis*- tandjes, zat blijkbaar nog een anterior *Carcharoides catticus* (fig. 2). Op slag vond ik Miste nog een tikkeltje mooier... Laat de volgende graafactie dus maar komen!

¹Stijn Everaert, stijn.everaert1@gmail.com

2. *Carcharoides catticus* (Philippi, 1846), derde (?) onderkaakse voortand. Maatbalkje: 1 cm.

gelijke vooruitzicht om er ook zo een te vinden, ging iedereen weer aan de slag. Ondertussen was het al middag geworden. En ja, de WTKG had echt een 'all-in' verblijf geregeld te Miste... er was een kraampje waar je kon opwarmen aan een gasvuurtje én een vers gemaakte warme hamburger kon verorberen. Djordy, zijn ouders, mijn vader en ik hebben ervan genoten. Maar we konden niet snel genoeg weer met zoeken beginnen. De droomtand lag immers nog niet in de zeef. De beek was ondertussen al aardig verzand door al die zoekers vol verlangen naar die ene prachtige vondst. Het zeven ging dus met de minuut lastiger en de spectaculairste vondst van de namiddag was voor ons 'slechts' een mooie *Araloselachus vorax* (waar ik overigens heel blij mee was) in de zeef van m'n vader. Omstreeks 16 uur hielden we het voor bekeken. De tocht terug naar Aalst was nog lang, en daar moest al het gruis nog gespoeld worden om het diezelfde avond nog te drogen te leggen. Het was een prachtige dag, een formidabele kennismaking met het Langhiaan van het Noordzee-